

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

In die quo ordinis sodalitia iungendus est adolescens aliquis futurus
monachus exhortatio. Quis scopus, quisue religionis, sit finis, ab eo qui
monachus cupit fieri quærendus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

& te ambulare. Vitam meam intuere, qui tibi viuendi exemplar factus sum, *discite à me, quia mitis sum & humilis corde*, opera nouisti misericordiæ & alia *1. Thef. 2. Matt. 11.* quæ tibi præcepi, hæc non, sciendo legendo vè, sed operando implètur. Relinque contentiones de operum meritis, & an opera sunt bona, necessaria ad salutem? Quomodo præcepta mea implebis absque operibus? Sed non eo studio operari debes quasi coelum à me velis mercari. Nec trutinari quid merueris, debes, nec grandia æstimare quæ facis, Nihil felicitate dignum absque me agere potes, qui huiusmodi opera omnia tibi tecumque operor. Ego meritū efficio ac tibi dono. Tu ergo pro solo amore & ad obtemperandum meo beneplacito, atque vt placeas mihi opera bona fac. Arbitrari te prorsus nil equomodo gisse (quia reuera tua sunt opera nulla) & ex misericordia sola mea salutem facienda. tibi emendica, non tamen vt seignior propterea in benè agendo aut tepidior fias, sed vt vbi quæcunque poteris effeceris dicas, Seruus inutilis sum. Et non in aliquo opere, sed in sola mea bonitate nitaris atque confidas. Hæc imprime *Luc. 17.* tibi, & fiet vt arbor sis, non sterilis, & absque fructu: fiat fiat.

IN DIE QVO ORDINIS SODALITIO IUVGEN-
dus est adolescens aliquis futurus monachus.

Exhortatio,

Quis scopus, quisue religionis sit finis ab eo, qui monachus cupit fieri quaerendus.

Offerentur regi virgines post eā. Legimus B. V. Mariā (cuius hodie est solēnis festiuatq; dies) oblatā à parētib. seq; ipsam Deo obtulisse in templū, haud dubium non aliam ob rem, nisi vt a mundi strepitu, à temporaliū turbine segregata Deo seruiret deuota, casto quoque puro corde illum amaret solum continuè eidem adhærens. Vixit autem ibi nullius rei temporalis curam habens aut administrans, vt potè pauper spiritu vixit sub obedientia pontificis, vixitq; cum proposito perpetuo seruandæ virginitatis, quādiu ex Deo aliud non iuberetur. Hanc tibi fili opto hortorq; quantopere possum fieri patronam ac matrem, quam veneratione deuota colas, cui studia tua honorumq; obsequia impendas, quam post Christum potissimè studeas imitari & diligas? Idcirco ab ea exordior, eam tibi, imò te illi commendās. Hæc namq; eius in templum illatio siue oblatio (quam præsentationem vocamus) desiderio certè huic tuo non parum arridet fili charissime. Quid enim nūc aliud petis, quam in templum recipi, Deo offerri, Deo dedicari, quo renuntiat omnibus quæ seculi sunt, relictis quibusuis negotijs, atque adeo posthabitis curis, vnum hoc agas, quid tibi desiderio & cordi est, vt à cunctis in quibus Dei honor non quaritur sis abstractus, & vni optimo bono (hoc est Deo tuo) viuas & vaces. Hic est enim fili situs religionis, scopus & finis, quem nunc quaris (si tamen nobiscum sincerum habes propositum viuendi) quem semper ante oculos habere debes. Neque enim quotquot hic sumus propterea hic sumus, vt hoc vel illo genere colore, aut modo vestiamur, nec vt hos

Religionis scopus.

hos cibos vitemus illosq; sumamus, quamuis & hæc postquã itaque recepimus nostrum institutum necessaria fiant vt obserues, tum propter corporis cultivationem, cui afflictio hæc corporalium exercitiorum (vt sunt vigilia ieiunia, abstinentiæ & huiusmodi) necessaria est, vt caro domata spiritui obediatur, tum propter charitatem fraternam quam seruat vniformitas, diuersitas diuidit, tum deniq; quia vbi per annum cuncta, hoc est, & quæ tibi subeunda sunt, & vires tuas fueris expertus, promittes (ne semper animi instabilitate tenteris) eadẽ te seruaturum. Cuius promissionis votiq; solennis iniquam pœnitere licebit, nisi voti transgressor corã Deo malueris inueniri. Hæc itaque omnia quamuis ea tibi post professionẽ maximẽ obseruanda sint, tamen (quid dixi) finis aut scopus propter quem huc venimus, sed instrumenta sunt tantum & adminicula quædã ad finem, hoc est, ad puritatem seruitutis cordis, quæ tamẽ puritas necdum vltimus est finis, sed in Deum adhuc ultra referendus, vt propterea etiã pacem mundiciamq; cordis quaras, quo Deum super omnia diligens toto eidem corde, tota anima, totiq; viribus inhæreas. Hoc fili in animo sit tibi constitutum, vt si coram Deo, si in ipsa conscientia tua, siue in penetralibus tuis quare monasterium sis ingressus, fueris interrogatus, nihil in te inuestigãdo reperire queas, aliud quam hoc, vt ab omnibus abstractus vbi Deus non inuenitur, toto corde eidem soli inhæreas.

Ad scopum
hunc consequendum
quæ necessaria

Tranquillitas animi
quomodo obtinenda.

Deo. Pro hoc autẽ fine non illud tantum erit necessarium vt mundi flagitia operaq; carnis externa fugias, verum oportet etiã te impedimẽta spiritus euitare, proscindere, atque occasiones tollere. Quod per exercitia efficies ordinis, puta per mortificationes carnis & abnegationem spiritus, leue est enim ferre ieiunia, solitudinem pati, tolerare silentium, abstinere ab esu carnum ac verò sensum relinquere proprium, suam damnare voluntatem, alieno subdi imperio, hocq; solũ quod prælati bonum aestimatur (modo corã Deum nihil iubetur) amplecti, durosq; vt interdum fit aliorum suscipere aspectus, importunos odiososq; tecum habitantium tolerare mores, atq; denique aliorum portare onera, ibi erit labor & afflictio spiritus. Hic certẽ sudare te oportet fili, & teipsum continere, vt propter Christũ humilis, patiens, mitis, fraternaq; ornatus charitate sæper inueniaris. Videsne iam fili quam necessaria sit monacho puritas cordis, si id velit propter quod vocatur monachus assequi? Propterea namq; cordis multo maximẽ erit tibi necessaria puritas, vt discas semperq; assuescas tranquillitatem & pacem habere in animo. Ad quã nunquam peruenire te putes desiderijs tuis obtemperando, quasi tunc molestia carueris vbi illis satisfeceris, sed eadem desideria in te persequendo, frangendo, mortificando, teipsum totum, vbi cunq; te senseris teipsum non Deũ querere, abnegando. Hæc autem puritas, hæc tranquillitas, hæc pax cordis non in hoc sita est vt nihil aduersi patiaris, nemo tibi contradicat, nemo arguat, nemo despiciat, nemo deniq; tuam sententiam aut voluntatem impugnet, nemo impediatur, sed vt ad hæc omnia resignatus, libenter ea recipias, ne inde turberis aut contristeris. Pacem itaq; intus .i. intra teipsum querere debes in corde tuo, vt tu te ipsum abnegare, perfecte relinquere atq; propter Deum scias exire: neque etiã pacem tuam ponere debes in ore aut corde aliorum, vt ad hoc velis respicere, aut frustra niti, quo ceteri tuam voluntatem aut tibi placentia agant aut loquantur. Nequaquam fili, sed potius non

abique

absq; tristitia magna id ferre deberes, vt alij se humiliando tibi seruiant, acquiescant aut obediant, propterea quod humilitatis & fructum & meritum hoc modo quæ tu tibi comparare debueras ipsi præripiunt. Cogita semper etiam in leuissimis rebus, quæ tamen contra statuta aut obedientiam & contra Deum non sunt, ego nolo habere propriam voluntatem, nec volo quod ex me alioqui ego vellem, sed quod cæteri volunt, melius est vt faciam voluntatem alterius fratris, quam ipse meam. Quid enim nocet mihi vt faciam quod ille aut ille vult relicto consilio proprio? Satius est me fructum obedientiæ ac abnegationis meritum colligere, quam alijs relinquere. Sic faciendo sibi habebis pacem multam. Hæc tamen omnia intelligi debent de sui abnegatione (quod prædixi) in rebus quæ licite sunt, & quæ sine discrimine aut fieri aut non fieri possunt, vt pote quæ neq; diuina neq; humana sunt lege prohibita. Alioquin dicendum foret si quispiam nos contra Deum, contra legem statutorum, aut contra iussionem prælati ad transgrediendum inuitaret, oportet Deo magis obedire quam hominibus. Quia in huiusmodi haudquaquam cedendum aut acquiescendum est cuiuscunq; importunitati, sed potius sustinendum quicquid occurrerit, ne contra conscientiam agatur, aut ne peccetur & offendatur Deus. Ita sibi mortificando propria desideria siue cū alijs siue soli fuerimus, cunctisq; in quibus Dei non respicitur honor abiectis, si tunc quæcunq; sunt aliena, hoc est, si ea quæ conscientiam nostram non vrgent, non discutimus, sed à corde proijcimus, si nulli creaturæ per amorem in heremus, ad puritatem peruenire possumus cordis, quam quærendam, sectandam, tenendam, vt nobilissimum instrumentum perfectæ charitatis omnibus modis tibi commendo ac suadeo. Exemplo beatissimæ ac pudicissimæ virginis Mariæ cuius cor in omni vita suæ ne minima quidem macula obfuscatum fuit, imo quæ ne semel quidem Deo displicuit, sed placuit semper. Jam igitur ad Habitum eas susceptionem, & para cor tuum ad Spiritus sancti receptionem, qui inuocabitur super te, cor tuum para. Quem sic opto recipias, vt eidem indiuisibiliter, inseparabiliter, inauertibiliterq; cōiungaris. Quod non tibi soli sed omnibus quoque nobis largiatur Iesus Christus super omnia benedictus.

Amen.

FINIS.

N n n n

INDEX